

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

VII. Nonnulla expediuntur de generatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

hi doctores intelligit iuxta illud Arist. *natura est principium motus*. Hac ratione asserunt Spiritum sanctum non esse Filium, quia non producitur cum virtute aliam personam producendi: Verbum autem esse filium quia producitur simile principio in virtute producendi, sicut enim prima Trinitatis persona virtutem habet producendi filium per intellectum, sic & secunda virtutem habet producendi simul cum prima per modum vnus principij per voluntatem tertiam aliam personam, & hæc nullam aliam potest producere. Sententiam hanc his temporibus in lucem edidit P. Zúñiga tom. de Trinit. disp. 2. dub. 20. Accedit Puente Hurtado in manuscriptis qui definitam esse contendit in Concilio Florentino, ex quo mentem hanc ebi-berat Arriaga, qui iam vt ipse fatetur disp. 1. sect. 4. n. 42. ab illa decessit.

8 Perdoctus Magister à nostris sic particulam illam: *in similitudinem nature*, explicuit. Asseruit generationem debere provenire à natura, illam verò actionem provenire à natura vt natura est, quæ provenit ab ipsa natura tamquam à principio quod, vel à supposito per ipsam constituto, quia cum natura per se primo inest supposito, & secundum suum conceptum habeat esse radicem talis operationis, non potest non constituere suppositum, cui inest principium eiusdem operationis, vel termini, quoties terminus productus non est ipsa personalitas constituens illud suppositum. Vnde infert hic auctor rationem principij aduenientis supposito inesse talis iam constituto non esse naturæ, hæc enim definitur à Philosopho: *principium motus, & quietis eius in quo est primò, & per se, & non secundum accident*, id autem quod aduenit supposito iam constituto, non est in illo primò, & per se, sed secundum accident: Actio ergo, quæ provenit ab hoc principio adueniente supposito iam constituto, non provenit à natura vt natura est, & ita non potest esse viuentis generatio quæ esse debet origo viuentis à viuenti in similitudine naturæ, à qua formaliter vt natura procedat. Rem sic explicat huiusmodi propugnator detur, exempli gratia, hominē album esse principium alieuius operationis, ita indissolubiler, vt homo præcisa albedine nullatenus esset principium quod, nec remotum, nec proximum, illa operatio non esset à natura hominis, vt natura est, quia hæc exerceret suum munus respectu suppositi hominis in ordine ad totum substantiale, quod non aduenit enti iam constituto in suo esse: esse autem principium talis operationis esset accidens respectu hominis, neque humanitas cum albedine primò, & per se tale principium constitueret, sed principium quoddam, quod per accidens homini adueniret, si quidē huic per accidens contingeret albedo, ex qua tale principium constitueretur. Vnde etsi fingamus terminum productum per illam actionem procedentem ab homine albo esse hominem, adhuc talis actio non esset viuentis generatio, quia terminus productus non esset in similitudinem naturæ cum suo principio, quia in hoc humanitas non exerceret munus naturæ, cum ratio principij adueniret ipsi homini iam constituto, & ex homine, & albedine accidentaliter conflueret principium.

9 Neque ob id relegasse dicit hic auctor potentias accidentales proximas, nam si dentur, sunt quedam instrumenta substantiæ, cui dantur, & hæc absolute dicitur principium quod, & semper verum est dicere, homo generat hominem, etiam si detur potentia generatiua superaddita, quæ sit accidens, quia hæc debetur homini formaliter vt homo est, & hominis natura immediate cum hac potentia concurrat, vel si substantia immediate ad productionem substantiæ non concurrat, Deus concurrat cum potentia generatiua tanquam cum instrumento naturæ humanæ per specialem concursum, quem præstat naturæ loco, & quem simul exhibet potentia accidentali, quia est instrumentum substantialis naturæ.

10 Ex dictis principijs rationem hanc attexit, propter quam productio Verbi sit generatio, non autem productio Spiritus Sancti. Principium generatiuum Verbi est persona Patris, quæ ex natura, & propria Patris substantia, quam ipse ab actiua generatione formaliter non distinguit, resultat. Vnde actio, quæ ab hoc principio procedit, à natura formaliter vt natura procedit, & si illius terminus sit eiusdem naturæ cum principio, vt accidit in productione Verbi, talis actio erit productio termini in similitudinem naturæ respectu principij, vt principium formaliter est natura, cum immediate procedat à principio per naturam

constituto. Principium spiratiuum, siue formaliter distinguatur, siue non, ab ipsa spiratione actiua non est filius formaliter vt filius, neque Pater formaliter vt Pater, quia si Filius formaliter vt Filius, & Pater formaliter vt Pater essent principia spiratiua, nõ spirarent per modum vnus principij spiratiui, quod dici nefas est, certum est enim Patrem, & Filium spirare tertiam Trinitatis personam per modum vnus principij spiratiui. Est ergo principium spiratiuum quid commune Patri & Filio, quod aduenit Patri iam constituto in esse suppositi, seu primæ personæ, & Filio constituto in esse suppositi seu secundæ personæ, neque ex hoc principio adueniente secundum nostrum concipiendi modum Patri, & Filio per modum accidentis resultat aliud suppositum, tum quia inaudita est quarta substantia relatiua, tum quia de ratione substantiæ est incommuni- cabilitas alteri personæ: si autem virtus spiratiua, seu spiratio actiua constitueret personam, iam Pater & Filius dicerentur eadem persona. Ob quod Pater Ruiz disp. 70. sect. 3. n. r. censet temerarium & periculosum errorem esse concedere substantiam, vel suppositum aliquod commune Patri, & Filio, & apertum errorem affirmare personam vtrique communem. Resultat ergo aliquod singulare principium Spiritus Sancti ex essentia diuina, & duobus suppositis Patre & Filio, & virtute spiratiua, seu actiua spiratione, quæ non vnitur immediate essentia, sed media Paternitate, & Filiatione vt notat Pater Soar lib. 10. c. 4. n. 4. P. Ruiz disp. 7. num. 9. ac proinde potentia spirandi aduenit duobus suppositis iam constitutis in suo esse. Vnde etsi propter summam identitatem, spiratio sit substantialis ex modo tamen adueniendi se habet veluti, accidens adherens, & adueniens supposito iam constituto, vt aduertit P. Soar. nuper citatus n. 6. in fine. Ex his concluditur iuxta principia suprà tradita tertiam personam Trinitatis non procedere à natura formaliter vt natura est, & ita illius productionem non esse generationem, quia de ratione huius est procedere à natura formaliter vt natura, & terminum genitū produci in similitudinem naturæ suo principio formaliter vt tale principium natura est, Spiritus autem sanctus etsi procedat eiusdem naturæ cum Patre & Filio non potest in hanc similitudinem procedere, quia illius principium quod, non est natura formaliter, vt natura, quæ est in ordine ad suppositum constituendum, sed aduenit formaliter duobus suppositis iam constitutis. Itaque productio Spiritus Sancti generatio non est, quia procedit à duobus suppositis, quodam producto, & altero improducto, quibus iam constitutis aduenit spiratiua virtus, seu spiratio actiua: quod si virtus spiratiua esset constitutiua vnus, vel duplicis suppositi, à quibus procederet Spiritus sanctus sicuti virtus productiua, seu productio actiua Filij si à virtute productiua formaliter non distinguitur est constitutiua primæ personæ Trinitatis, Spiritus sanctus genitus diceretur, quia non ex eo præcisè quod procedat à duobus suppositis non dicitur genitus, generationi enim ex prædicatis essentialibus generationis vt sic non repugnat siue ab vno siue à duplici supposito procedere, sed ex eo non dicitur genitus Spiritus sanctus, quia procedit à duobus suppositis, quibus iam constitutis aduenit ratione nostra spiratio, & virtus spiratiua. Eadem ratione non diceretur genitus si procederet ab vno supposito, cui iam constituto, quasi accidentaliter ex modo nostro concipiendi adueniret virtus productiua, & productio actiua Spiritus sancti, quia tunc non procederet à natura formaliter vt natura.

Adduxi hos omnes dicendi modos, vt quilibet possit illum, qui magis ariserit eligere, neque aliquem alijs præfero, neque in hac re modò meum aperio animum, hæc enim questio non ad Philosophum, quem modò tantum ago, sed ad Theologum attinet, ex illa enim vt ex dictis visum est pendet modus defendendi veritatem Catholicam, videlicet Verbum esse genitum, & esse filium, Spiritum verò sanctum etsi procedentem à Patre, & Filio, & eiusdem naturæ cum vtroque neque genitum esse, neque Filium dici.

PUNCTUM VII.

Nonnulla expediuntur de Generatione.

Circa principium generationis primò posset inquiri, quomodo ad illam dispositiones concurrant, quam

Mm 4

questio

quæstionem solui Controuersia 1. punct. 4. ex hac quæstione manet alia soluta iuxta nostra principia, an videlicet ad generationem concurrant immediatè accidentia, quæ reperiuntur in passo, vel quæ in principio substantiali actiui generationis subiectantur, cum enim ferat nostra sententia accidentia non effectiue, sed dispositiue concurrere, consequenter ad illam dicere debemus immediatè tantum ad generationem conducere accidentia recepta in subiecto generationis, & nullo modo, quæ in principio actiui recipiuntur, dispositiones enim ad formam non se tenent ex parte principij actiui, sed ex parte principij passiu formæ, ad quam disponunt, in quo mediatur, vel immediatè recipiuntur. Locum hæc quæstio inuenit in sententia illorum, qui asserunt accidentia effectiue concurrere ad formam, in qua dubium esse potest an influxus actiui proueniat ab accidentibus receptis in præcipuo generante vel in subiecto generationis. Thomistæ hanc causalitatem tribuunt accidentibus in subiecto generationis receptis, quia hæc sunt magis applicata passo ut in illo formam producant, cum sint cum illo penetrata, & accidentia recepta in præcipuo generante, tantum possunt esse applicata secundum ultimam superficiem, & aliquando sunt valde distantia, sicuti accidentia corporum celestium, à quibus plures formæ substantiales in terræ visceribus producantur, valde distant à terra, cuius materies est subiectum generationis talium formarum. Hoc Thomistarum fundamentum nullum est, quia etsi accidentia passi sint magis ipsi applicata, hæc maior applicatio necessaria non est, ut agens agat in passum, eo enim ipso quod principium adequatum secundum aliquid sui sit immediatum passo potest agere in illud. Quod si penetratio sit maior applicatio, & magis conducat ad actionem, ex hoc non inferitur agens aliàs sufficienter applicatum, etsi non adeo stricta applicatione, nihil acturum, sicuti quando nihil agentis diuisibilis est penetratum passo, quedam partes illius sunt aliis magis applicata, & tamen omnes agunt in passum, sed tantum inferitur, quod si effectus esset diuisibilis, velocius, & intensior produceretur à principio magis applicato; tardius verò, & remissior à principio minus applicato. Neque illud quod obicitur de distantia accidentium, quæ recipiuntur in generante, quidquam difficultatis habet, quia semper præcipuum generans est sufficienter applicatum ratione effectus, quem producit in medio, ut producat in passo dispositiones ad formam: ergo accidentia recepta in eodem principio generante sufficientem applicationem habebunt, ut mediis aliis accidentibus in medio productis, quæ cum illis se possunt tenere ex parte principij actiui effectiue attingant productionem formæ substantialis.

2. Alia sunt positiua fundamenta, quibus iuxta Thomistarum principia illius sententia eueritur: Sentiant isti ultimam dispositionem produci actiue à forma geniti, & omnia accidentia recepta in passo in instanti generationis effectiue produci ab eadem forma geniti, & in illo instanti corrumpi accidentia, quæ præcesserant in corrupto. Ex quo principio duo inferunt: primum non posse effectiue produci formam geniti ab accidentibus, quæ existunt in instanti generationis, quia hæc ab ipsa forma producantur, & non possunt in eodem genere causæ esse priora & posteriora forma substantiali. Secundò infero formam non posse effectiue procedere ab accidentibus, quæ præcesserunt in corrupta, & non subsistunt in instanti, quo forma producit, quia nullus effectus potest efficienter dependere à causa actu non existente. Respondent Thomistæ sufficere accidentia immediatè antè extitisse, ut ab illis iam non existentibus possit nunc effectiue forma geniti dependere. Inanis sumptus ad rem aliàs fundamento destitutam defendendam. Ruit solutio ex doctrina tradita Controu. 7. Physic. Punct. 4. ubi probaui requiri existentiam causæ in eodem instanti, in quo producit effectus, ut hic ab illa possit dependere. Miror insuper doctrinæ insequentiam tribui influxus actiui accidentibus receptis in subiecto, & non in præcipuo generante, quia accidentia in subiecto recepta sunt illi magis applicata in ordine ad locum, & non expenditur maior applicatio, quam habent accidentia recepta in generante in ordine ad tempus, siquidem hæc sunt in eodem tempore, in quo generatio, & illa tantum in tempore immediato, quasi approximatione in ordine ad tempus minus necessaria esset in ordine ad actionem, quam applicatio in ordine ad lo-

cum, cum longe strictior temporis quam loci applicatio requiratur, siquidem fert communis sententia posse de potentia Dei absolutam principium actiui producere effectum in passo valde distant in ordine ad locum, & nullus somniauit posse principium actiui distant in ordine ad tempus à passo in illo effectum producere. Tenet insuper omnium sententia agens in adequatum sufficienter applicari passo in ordine ad locum medio alio compingit seu agenti in adequato, & tamen omnes requirunt totum principium adequatum secundum quamlibet partem sui esse immediatè applicatum in ordine ad tempus subiecto, in quo effectus est producendus eidemque effectui producendo.

Concludo ex his iuxta principia Thomistarum quæ non concedunt accidentia communia genito, & corrupto, sed asserunt accidentia recepta in genito in primo instanti generationis à forma eiusdem geniti produci, tantum posse attribui virtutem actiui (si aliquibus accidentibus tribuenda est) accidentibus receptis in præcipuo generante, propter rationes suprà adductas contra Thomistarum sententiam. In sententia verò, quæ asserit eadem accidentia permanere in genito, & in corrupto, & accidentia recepta in genito non dependere effectiue in primo instanti generationis à forma geniti, posset prædicta virtus effectiua concedi accidentibus receptis in subiecto generationis, tum etiam receptis in præcipuo generante, quia cum omnia sint eiusdem rationis omnibus similis virtus inerit, & ex alio capite omnia sunt sufficienter applicata ad formam producendam, neque principium est aliquod, ex quo possumus specialius actionem generatiam tribuere accidentibus præcipui generantis, quam accidentibus receptis in subiecto generationis, neque in forma prædictam aliquod relucet, ratione cuius illi repugnet produci transuenter ab accidentibus receptis in præcipuo generante, vel produci quasi immanenter ab accidentibus receptis in eodem subiecto generationis, in quo ipsa recipiuntur, sed æquè indifferens erit ut ab utrisque producat, si produci potest ab aliquibus accidentibus.

Secundò dubitari potest an feminæ semen emittant? Negat Aristot. 1. de generatione animalium cap. 10. & cum eo peritissimi Medici asserentes feminas solum mittere humorem quemdam, & non verum fumen, sicuti in spadibus contingit. Ex Theologis defendunt hanc sententiam D. Thom. 3. part. q. 32. art. 4. & alij quam plurimi ipsum sequuti, quos referunt nostri Conimbr. lib. 1. de Generat. cap. 4. q. 27. artic. 1. Pro opposita sententia stant Hippocrates lib. de genitura, & lib. de diæta, Galenus lib. de usu partium, Valles. lib. 1. Controuers. cap. 6. cum prædicto Medicorum agmine: his non pauci aharent Theologi apud P. Soar. tom. 2. in 3. part. disp. 10. sect. 2. §. hoc rationi. Sententiam hanc asserit Hurtadus disp. 13. sect. 5. Anatomicis esse competentem, ex quorum argumentis constat feminas verum semen emittere, illud dealbicare, & esse elaboratum propriis instrumentis, quæ etiam feminis ad rem hanc natura prouidit.

De semine virili dubitari non potest necessarium esse ad formationem foetus, quod experientia ipsa compertum est, cum numquam formatio foetus absque masculino semine contingit. Difficultas est potest quomodo concurrat semen ad generationem. Opinio est utrumque semen concurrere actiue ad formanda organa: hæc est omnium Medicorum etiam negantium feminis verum semen. Sententiam hanc suadet seminis materia, quæ nimis spirituosus est, spiritus autem plurimum ad actiuitatem conducunt, & in effectus efficiendos inueniuntur à natura. Deinde semen masculinum passiuè concurrere ad foetum, ita ut in eius materiam inducatur anima, docent Hippocrates, & Galenus, aliique quamplurimi Medici apud Conimbr. lib. 1. de Generat. c. 4. q. 28. art. 1. Neque ex hoc inferitur idem agere in se ipsum, quia semen includit partes quasdam sanguineas valde crassas, alias verò spirituosas: secundum spirituosas in hac sententia agit, & disponit organa, secundum crassas patitur foetum eductum ex illis. Opposita sententia videlicet semen non concurrere actiue communior est inter non Medicos, quia semen est imperfectius viuentem, ac proinde non potest illud se solo producere, quin concurrat viuens, vel Deus supplens vices illius: concurrente autem Deo vel viuentem impertinentes est concursus feminis, & sine fundamento adstruitur.

Masculis non posse tribui concursum distinctum ab eo, quem

quem præstant medio semine ab illis decimo extra contro-
uersiam est, cum nullo modo applicentur, & maxime di-
stent cum foetus formatur. Difficultas est an feminæ acti-
uè concurrant ad formationem foetus. Affirmatiuè respon-
det Hurtad. disp. 2. sect. 6. cum Ochamo in 3. quæst. 3. &
Gabr. ibidem dist. 4. quæst. vnica. Negatiuam partem de-
fendunt Angelicus Doctor supra, Bonavent. Scot. Gabr. &
Maff. apud P. Soar. 3. p. tom. 2. disp. 10. sect. 2.

7 Circa principium actuum vnionis humanæ dubitari
potest an possit ab anima produci. In qua re negatiuè res-
pondeo cum Hurtado sect. 3. quia anima nihil agit in ma-
teria, nisi quatenus actus illam informans, non est enim
forma purè assistens, ac proinde ad hoc vt in eam agat
supponitur illi vnita. Ex hoc capite disparitatem depre-
hende, propter quam anima possit esse principium suæ par-
tialis vnionis per nutritionem acquisitæ, non verò vnio-
nis totalis, ex vi cuius primo materiam informat, quia ad
hanc non potest vniri per aliam vnionem supponi, ad
illam verò partialem vnionem in nutritione acquisitam
supponitur vnita per vnionem, ex vi cuius anima primo
materiam informat.

8 Disputari solet de partibus foetus, quæ prius formen-
tur? Galenus cum Hippocrate apud Conimbr. lib. 1. cap. 4.
quæst. 29. art. 3. docet hepar primum gigni, quod tenet Val-
les. lib. 2. Controuers. cap. 5. propè finem, & alij quam plu-
rimi Medici. Peripatetici omnes cum Aristotele docent
cor prius efformari, quibus adhæret Peramatus lib. de ho-
minis creat. cap. 4. Stoici tenent omnes partes præcipuas
hominis, quæ virtute spermatis sunt simul efformari. Sen-
tentiam hanc tenent plurimi ex antiquis, & recentioribus
Laurentius Andreas lib. 8. quæst. 5. P. Garcia disp. 38. cap. 1.
quam probabilem putat Valles. lib. 2. Contro. cap. 5. Nec
desuere alij, qui asserent spinam prius efformari, sicuti
carinam in naui, neque qui dicerent ossa ante partes car-
neas produci sicuti domus fundamenta.

9 Circa tempus, quo formetur foetus est communis Theo-
logorum sententia in viris animam infundi die quadra-
gesimo à conceptione, & in feminis die octuagesimo. Con-
sentiant P. Soar. tom. 2. in 3. part. disp. 10. sect. 2. §. *suppono*
quarto. Eminentiſſimus noster Cardinalis Tolet. in cap. 2.
Lucæ, annotat. 34. & grauiſſimus Maldonatus in idem cap-
itulum, & alij plures interpretes, quorum fundamentum est
lex, Leuitic. cap. 12. vt purificaretur puerpera die quadra-
gesimo, quæ virum peperisset, quæ feminam autem, die
octuagesimo, in qua lege dies purificationis assignatur res-
pondens diei, in qua proles efformatur. Huius legis ratio-
nem aliam reddit Theodoretus quæst. 14. neque Patres,
qui huic rationi subscribunt intendunt id ex propria sen-
tentia definire, sed iam ab alijs traditum supponunt, &
iuxta illorum sententiam legis Leuiticæ rationem reddunt.
Valles. lib. 2. Contro. cap. 9. cum pluribus Medicis ait
feminas non ante diem quadagesimū, mares verò trigin-
ta formari diebus. Laur. Andr. lib. 8. q. 19. docet forma-
tionem feminæ nunquam excedere duos supra quadra-
gesima dies, mares verò trigintra efformare. Sententiam
hanc confirmat Peramatus lib. de hominis creat. cap. 5.

10 Circa gestationem proles experientia docet nono me-
se naturalissimè, feliciterque partus contingere, præcipuè
cum dimidium noni mensis intra vterum foetus expleuit.
Partus septimo mense naturales esse docet Hippocrates, &
suadet experientia: octauo autem mense infeliciter sem-
per accidunt. Rationem accipe ex Vallesio: Infantes se-
ptimo mense lucem extra maternum vterum videre pro-
curant, quod si non consequantur, octauo indigent mense
vt recreentur à labore suscepto, qui si non illis conceda-
tur, sed mense octauo natiuitas succedat, labor labori ad-
ditur, & priori vexati posteriorem sustinere non valentes
pereunt. Nono mense regulariter secundè partus contin-
gunt, sed non minus secundè, etsi raro, decimo mense, quia
decimus mensis magis distat à septimo, in quo infantes
defatigantur motu, quem incassum præstitere, vt lucem vi-
derent. Constat etiam tum ex sacris literis aliquos partus
decimo contingere mense, Sapient. 7. num. 10. *In ventre ma-
tris figuratus fui caro decem mensium tempore*, tum etiam ex
profanis, sic enim Ouidius:

Annus erat decimus cum Luna repleuerat orbem,

Hic numerus magno tunc in honore fuit.

Sed quia tot digiti, per quos numerare solemus,

Sed quia bis quino femina mense parit.

Aliqui numerum istum decem mensium intelligunt iuxta

mensis Astronomos, & non iuxta mensis Calendarij, sunt
enim mensis Lunares & Solares, & mensis Calendarij: ho-
rum breuiiores sunt Lunares, maiores Calendarij, & me-
dij Astronomici, & hac ratione ex nouem mensibus Cal-
endarij fiet dierum numerus attingens decimum mensem
Astronomicum, & qui iuxta Calendarij mensis partus
tempus recentent, nono mense contingere affirmant, &
qui iuxta mensis Astronomorum partus tempus metiun-
tur, decimo mense accidere testantur: de hac re legen-
di sunt Soar. tom. 2. in 3. part. disp. 13. sect. 3. Conimbr.
supra. Refert etiam Laurentius lib. 8. quæst. 30. partus
sextimestres fuisse superfluites. Neque tacere volo me au-
disse doctissimum Medicum principiis philosophicis ap-
primè instructum in hac Complutensi Academia meritif-
simum primæ Cathedræ Rectorem, defendentem natu-
raliter posse quinto mense felici proles euentu partum
contingere, quia potest esse adeo excellens matris tem-
peramentum, vt illo quinque mensium spatio foetus ma-
tureſcat, sicuti senim sunt Prouinciæ, in quibus terra
adeo ferax est, vt bis in anno in fructus erumpat, quos non
nisi duplo tempore aliarum Prouinciarum sola valent
procreare, ita possunt nonnullæ dari feminæ, quæ quinque
mensibus conceptam prolem ad illud augmentum nascen-
dique opportunum statum promoucant, ad quæ non nisi
septem mensium curriculo aliarum matrem ope purueni-
re possent.

In his, quæ hoc Puncto tetigi aliorum retuli sententias,
neque meus fuit animus propriam tradere, aut de alio-
rum relatis iudicium ferre, quia illorum pleraque ad Me-
dicos spectant, omniaque nihil utilitatis viro Philosopho
& Theologo afferunt, & ita illa potius non obliuisci, quam
meminisse par est.

PUNCTVM VIII.

De Corruptione.

Corruptio generationi opponitur, quapropter de
vtraque simul agendum est. Definitur corruptio:
Deſitio rei in aliam. *Ly deſitio*, loco generis ponitur, quæ
annihilationem comprehendit: *ly in aliam*, differentia
vices gerit. Deſitio est suspensio actionis, seu negatio
actionis, quæ immediatè antea fuit, non enim definire
dicitur, quod non præceſſit. Itaque deſitio supra non ef-
ſe actionis addit ipsam actionem immediatè antea præ-
ceſſiſſe. Illa particula, *in aliam*, denotat rem corruptam
non ita annihilari, vt nihil illius maneat, subiectum vi-
delicet, accidentia, aut aliquid aliud, quod loco illius pro-
ducatur. Ex his inferes lucem aeris extinctam in aliud de-
finere, quia extincta luce illius subiectum adhuc remanet.
Cum verò res subiecto caret, veluti materia prima, si ipsa
deſinat eſſe, & maneat illius accidentia, vel aliquid loco
illius producatur, non dicitur annihilari, sed corrupti,
quia deſinit in accidentia propria, quæ remanent, vel in il-
lud, quod loco illius producitur. Ob hanc rationem asse-
runt Patres substantiam panis non annihilari in Eucharis-
tia, quia remanent illius accidentia, & loco eiusdem sub-
stantiæ panis, Christi corpus subrogatur. In hoc Patrum sen-
ſu, qui annihilationem vocant deſitionem rei, cuius nihil
remanet, substantiam panis non annihilari de fide est, quia
deſinitum est, & ſenſum euidentia compertum permane-
re panis accidentia in Eucharistica tranſubſtantiatiōe. Ni-
hilominus tradit Hurtadus disp. 1. sect. 8. num. 84. deſitio-
nem panis in Eucharistia ſtriçtè, & metaphyſicè loquen-
do eſſe annihilationem, licet non ita poſſit dici in Patrum
ſententia, qui tantum intendunt ſimul cum ſubſtantia pa-
nis non illius accidentia deſicere, quod firmum est, & Ca-
tholicè tenendum.

Iuxta hunc dicendi modum deſitio actionis creaturæ an-
nihilatione ſemper erit, quia cum terminus creatus à ſubie-
cto non dependeat, non poſſet in ſubiectum deſinere.
Difficultas est, an omnis deſitio actionis generatiuæ ſic
corruptio. Pro negatiua parte hæc adſtruitur ratio: De-
ſtruat Deus in eodem temporis instanti materiam, & for-
mam equi, tunc forma equi non deſinet in ſubiectum, quod
ſuperſtes non erit: ergo non deſinet in aliud: ergo non
erit corruptio. Aliqui recentes, qui mediam eduſtionem,
ſeu actionem eduſtiuam adſtrunt inter creationem, &
generationem, aliam ſuſpenſionem actionis meditantur
mediam